

День величався і пишався

Василь Стус

День величався і пишався.
Ми ж, двоє піших пішаниць,
упали в небо горілиць,
а світ, немов горіх, розпався.
І вже ні неба, ні землі —
лиш ти одна, моя надіє,
і та не жевріє — чорніє
в опротивічній імлі.
Та дякувати богу — вдвох.
Наш день попереду — мов зараз.
Ще й солов'їв любовна пара
співає тьох та перетьох.